

Zsolt

²²Azután így beszélt az ÚR Mózeshez: ²³Mondd meg Áronnak és fiainak: Így áldjátok meg Izráel fiait, ezt mondjátok nekik: ²⁴Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged! ²⁵Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad! ²⁶Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békeséget! ²⁷Így szóljanak nevemben Izráel fiaihoz, és én megáldom őket.

Kedves Testvéreim!

A húsvétot követő vasárnapok mindegyikén egy-egy téma került elénk. Legutóbb az éneklés, az Isten dicsérete volt a fókuszban, ma az imádság a témánk. Imádkozzatok!

Az imádsággal kapcsolatban sokféle elgondolás él a köztudatban. Az egyik ezek közül, hogy nem tudok imádkozni. Ezzel kapcsolatban így anyák napján érdemes megkérdezni az édesanyákat, hogy vajon sosem imádkoztak legalább egy-egy sóhajjal, egy Istenem segíts felkiáltással a gyermekükért? Vagy az érettségire készülő diákoktól is felhallatszik a sóhaj, amikor meglátják a feladatot: jaj, Istenem! – mi ez, ha nem az imádságnak az egyik legegyszerűbb formája? Igen, tudunk imádkozni, egy alapszinten legalábbis mindenki tud. Persze úgy vagyunk ezzel is mint a számítógéppel. Lassan már szinte mindenki ért a számítógépekhez valamennyire, de azért az, aki tanulta sokkal inkább ki tudja használni a lehetőségeket. Az imádságot is lehet tanulni, az imádságban is lehet fejlődni. Illetve egy másik megközelítéssel: minél többet vagyunk Isten közelében, minél többet időzünk pl. a Biblia olvasásával, annál szorosabb kapcsolatba kerülünk vele, és ebben a kapcsolatban egyre bátrabban tudunk vele beszélgetni. Mert az imádság végső soron ez: beszélgetés a mi mennyei Atyánkkal. Beszélgetés, és nem csupán kérés. Ahogy a gyermekeink cseperednek, egyre inkább ki tudják fejezni magukat. Míg csecsemőként a sírással tudtak kifejezni, hogy szükségük van valamire, addig ma már ki tudják mondani: kérek szépen. De nem csupán ebből áll a kapcsolatunk, hanem beszélgetünk is. Én meghallgatom az ő véleményüket egy-egy témában, beszélgetünk a nap történéseiről, ha kérdésük van feltehetik. Beszélgetünk. De vajon beszélgetünk-e a mi mennyei Atyánkkal? Megosztjuk-e vele örömeinket, bánatunkat, a nap történéseit.

Az imádsággal kapcsolatban egy másik félreértés az, amikor valaki azt mondja én imádkozom, beszélek Istennel, de ő nem válaszol. Ezzel kapcsolatban azt a kérdést kell feltenni, hogy vajon ismerem-e azokat a csatornákat, amelyeken ő kommunikál velem?

Olvasom-e a Bibliát, amely az Ő szava, igéje. Amelyen keresztül vezetni szeretne? Itt ellenetesként jelenik meg, hogy hiába olvasom, nem értem. Akkor, vajon hallgatom-e a Róla szóló igehirdetést, amely éppen azért van, hogy lefordítsa nekem a Szentírás üzenetét.

Mi akik itt vagyunk a templomban mondhatjuk erre, hogy persze, de talán mi vagyunk azok is, akik már nem csupán alapszinten kommunikálunk, beszélgetünk az Istennel.

Mai igénkben az Isten imádságainkra adott harmadik reakcióját ismerhetjük meg. Hiszen a Biblia olvasásán és az igehirdetés hallgatásán túl felfedezhetjük az ő imádságunkra adott válaszát az ő áldásaiban.

Mai igehirdetése alapigénk sokak számára lehet igencsak ismerős. Minden istentiszteletünk legvégén elhangzik ez a három mondat. Az áldás.

Ahogy hallhattuk ezt az áldást az Ószövetségben, még hozzá Mózes 4. könyvében található eredeti formájában, ezzel a bevezetéssel: ²²Azután így beszélt az ÚR Mózeshez: ²³Mondd meg Áronnak és fiainak: Így áldjátok meg Izráel fiait, ezt mondjátok nekik:

Ezért nevezzük ezt az áldás ároni áldásnak. Mózes testvére Áron és utódai, Isten rendelése szerint az áldozatok bemutatásáért felelős család lettek Izraelben. A zsidó papság tagjai csak Áron leszármazottai lehettek/lehetnek mind a mai napig. Kohenitáknak is nevezzük őket. Tisztségük nem egyenlő a jó ismert rabbival, ami inkább tanítót jelent. A koheniták a jeruzsálemi templomban naponta kétszer, az reggeli és esti áldozatok bemutatása után mondták el a nép felé kiterjesztett karokkal ezt az áldásformulát. A zsidóságban a mi napig a kohenitát tiszte elmondani ezt az áldást a zsinagógai istentisztelet végén. Miért lényeges ez? Azért, mert az látjuk belőle, hogy nem mindegy az áldást adó személye. Jobban mondva az áldást közvetítő személye. Mert az áldás az nem az emberektől jön. Az áldás az Istentől jön, azt emberek csupán közvetíthetik, kérhetik. Amikor valakit megáldunk, akkor igazából Isten áldásáért imádkozunk, hogy Isten áldja meg őt.

Mivel a zsidóságban maga Isten választotta ki Áront és leszármazottait arra, hogy ők legyenek a közvetítők közte és a nép között ezért az áldás az ő szájukból a leghitelesebb.

De nézzük meg mit is jelentenek az ároni áldás mondatai, mert lehet, hogy halljuk, de vajon végiggondoljuk-e. Vagy az istentisztelet végén már a hazautat tervezzük, vagy számba vesszük, hogy még ezt és ezt meg kell venni a piacon. Bevallom néha előttem is a következő lépés jelenik meg, máskor az áldás egy-egy mondata, szava válik csupán fontossá.

Az ároni áldás egyszerű szavai mögött ott érzem az Isteni szerkesztés csodálatos sokszínűségét. Először is nyilván nem véletlen az, hogy három részből áll ez az áldás. A hármas szám a Biblia egyik legfontosabb száma, és mint tudjuk az Isten megjelölésére is szolgál, hiszen ő az Atya, Fiú, Szentlélek, Szentháromság egy igaz Isten.

De a hármaskörben fokozást is jelent. Ha így nézzük ezt az áldást, akkor egyre mélyebb, egyre fokozódik. Szól mindazokhoz, akik még az Istennel való kapcsolat elején járnak éppen úgy, mint azokhoz, akik már személyes, élő kapcsolatban vannak vele, vagy éppen ebben a kapcsolatban szeretnének elmélyülni.

Nézzük meg részleteiben a három mondatot:

²⁴*Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged!*

Az első szinten egyszerűen egyszerűen az áldás jelenik meg. Az áldás, ami nagyjából annyit tesz: adjon az Isten neked, minden testi és lelki jót. Legyen neki jó az élete. És ha már anyák napja van: Dzsida Jenő így fogalmazza ezt meg édesanyjára gondolva:

Áldd meg édesanyám járását-keelését,

Áldd meg könnyhullatását, áldd meg szenvedését!

Áldd meg imádságát, melyben el nem fárad,

Áldd meg két kezével az Édesanyámat!

Így kérünk áldást az élet mindennapos hétköznapi dolgaira. Hogy úgy sikerüljön az a másoknak, ahogyan az neki a legjobb. Hogy Isten még a legmélyebb gödrökből, a legnagyobb szenvedésekből is hozza ki, mentse ki őt.

És itt érdemes azért tisztázni azt, amit az ókorban még természetesnek vettek, hogy az áldás az másokért mondott imádság, tehát nem magunkat áldjuk meg.

A hétköznapi áldás – az ároni áldás első mondata egy konkrét kérést is tartalmaz: őrizzen meg téged! Tudva azt, hogy a zsidó nép pásztorok voltak, talán nem véletlen, hogy az őrzés kerül elő első helyen. Megőriz, azt jelenti magánál tart, megvéd, oltalmaz és vezet, pásztorol: Ahogyan a 23. zsoltárban olvassuk: Az Úr az én pásztorem, nem szűkölködöm, füves legelőre terelget, csendes vizekhez vezet engem, lelkemet felüdíti...

A második mondata az áldásnak: ²⁵*Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könnyödjön rajtad!*

Egy picit talán nehezebben érthető ez az második szint, de gondoljunk csak bele, amikor valaki akit szeretünk úgy jön felénk, hogy ragyog az arca, hogy látjuk a találkozás felett érzett örömét, akkor bármilyen nehézség, szomorúság, hirtelen elillan. A találkozás öröme ez, amikor csak ő és én vagyunk. Azt kérjük a másik számára ebben az áldásban, hogy az Isten lépjen oda hozzá, és ragyogja be az életét.

És ne felejtsük el azt sem, ami az ószövetség lapjain még nem volt ismert, hogy Isten a vele való találkozás lehetőségét megmutatta Jézus Krisztusban: ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm, mondta Isten Jézus megkeresztelésekor. Jézusra nézve az Isten ráragyogtatott orcája jelenhet meg előttünk. A vele való találkozás az, amiben megtapasztalhatjuk az ő könnyörlését is: ²⁵*Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könnyödjön rajtad!* Isten Jézusban megkönnyült ezen a tőle elszakadt világon, megkönnyült rajtunk, hiszen Jézus meghalt bűneinkért, hogy Istenhez vezessen minket.

És végül a harmadik mondat: ²⁶*Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet!*

Miben más ez, mint az előző? Ragyogtassa, vagy fordítsa – nem mindegy? A fordítja azt jelenti, hogy odafordul és ott marad.

Az Isten nem csupán egy egy pillanatra szeretne az életünk része lenni, hanem ott szeretne maradni a mi életünkben.

Nemsokára pünkösd, pünkösdkor azt ünnepeljük, hogy bár Jézus elment ebből a földi világból, de elküldte a pártfogót, a Szentlelket, aki mindig itt van, hogy az Isten mindig jelen legyen, hogy erő adjon, hogy bátorítson, hogy békességünk legyen.

Az Isten jelenlétének ez ugyanis a következménye: békesség. A zsidóság számára ez maga Isten volt, ezért nevezték az Isten városát a békesség városának, ezért kívánnak egymásnak a köszönőseikben békességet. Békekesség, salom. – ami nem a háború hiánya, vagy a összeveszettek kibékülése jelentéssel bír csupán, nem is kizárólag a lélek békéjére érthetjük, hanem arra a békességre, amelyet egyedül az Isten adhat, aki megbékéltette magával a világot. Ez azt jelenti, hogy már nincs akadály közte és köztünk. Már nyugodtan mehetünk hozzá.

Ha jól figyeltünk akkor az ároni áldás három mondatában felfedezhettük az szántháromság személyeit: a minket megáldó Úr – Az Atya, a könnyörlő ÚR - a Fiú, és a velünk lévő Úr – a Szentlélek.

A szántháromság Isten áldása. Ezt kérjük minden Istentiszteletünk végén. Az Atyától a Fiún keresztül a Szentlélekig. Adja Isten, hogy valóban megáldhasson bennünket az Atya, a Fiú és a Szentlélek. És megérezve az ő áldásukat az életünkben még mélyebben és még közvetlenebbül tudunk imádkozni, beszélgetni a mi mennyei Atyánkkal.